

πρὸς μεγάλην τοῦ ἐκπληξίν, δὲν εὗρεν ἐκεῖ τὸν πρῶτον γραμματέα τοῦ θεοῦ του.

— Καὶ ὅμως ἐδῶ εἶνε τὸ μέρος, ἐνῶ οὐδὲ σκιά Καρνοέλ φαίνεται ποῦ. Ἀπίστευτον. Καὶ θ' ἀναγκασθῇ ἡ Ἀλίκη νὰ τὸν περιμένῃ. Ἀ! αὐτὸ μ' ἀρέσει καλλιτέρα. Θὰ δῇ, πῶς τὴν κοροϊδεύει, καὶ θὰ δεχθῇ καλλιτέρα τὴν διδασχὴν, τὴν ὁποῖαν τῆς ἐτοιμάζω.

Ὁ Καρνοέλ ὅμως εἶνε ἐγωϊστής, καὶ τὴν πρῶτην φορὰν ποῦ θὰ τὸν συναντήσω, θὰ τοῦ πῶ τ' ἄλλὰ του.

Ναί, μὰ θὰ ἐφυγεν ἀπὸ τὸ Παρίσι. Εἶδεν ὅτι δὲν ἔμπορεῖ νὰ περιμένῃ τίποτε ἀπὸ τὴν σκηνὴν τοῦ ἀποχαιρετισμοῦ, καὶ ὅτι ὁ ἀέρας τοῦ τόπου αὐτοῦ δὲν εἶνε ὑγιεινὸς γι' αὐτόν. Τὸ κουπέ, εἰς τὸ ὁποῖον τὸν εἶδα σήμερα, τὸν ἐπήγαγεν εἰς τὸν σταθμὸν τοῦ σιδηροδρόμου. Καὶ γιὰ νὰ ταξιδεύῃ μὲ τόση πολυτέλεια ὁ κύρ Ροβέρτος, φαίνεται πῶς ἔχει φίλους πολὺ πλουσίους. . . φίλους. . . δηλαδὴ συνενόχους.

Αἱ σκέψεις αὗται διεκόπησαν ὑπὸ τοῦ πλαταγίσματος μάστιγος, ἀγγέλλοντος τὴν ἀφίξιν ἀμαξίας. Ὁ Ἰωσήφ, φοβούμενος ὅτι ἤργησεν, ἐκτύπα τοὺς ἵππους νὰ τρέξωσιν.

Ὁ Μαξιμος εἶδεν ὄντως τὸ ὄχημα, ἀφικνούμενον, ὡς προεμάντευσεν, ἐκ τῆς ὁδοῦ τοῦ Ἀστέρος, ἐκ φόβου δὲ μήπως ὁ ἀμαξηλάτης γνωστοποιήσῃ τὴν παρουσίαν του εἰς τὴν δεσποινίδα Δορζέρ, ἐκρύβη παρὰ τὰ ὑλοτομούμενα δένδρα. Τὸ μέρος ἦτο μοναχικὸν καὶ τὸ δάσος σιωπηρόν. Ἡ χιών ἐκάλυπτε τὴν γῆν, καὶ ἀπὸ τῶν κλαδῶν τῶν δένδρων ἐκρέμαντο τεμάχια πάχυν.

— Πολὺ θλιβερόν μέρος καὶ θλιβερὰ συνέντευξις, ἐπιθύρῃζεν ὁ ἐξάδελφος, κτυπῶν τοὺς ποδάς κατὰ γῆς, διὰ νὰ θερμανθῇ. Καὶ μόνῃ ἡ Ἀλίκη! Ποία ἀπογοήτευσίς, ὅταν μὲ δῇ, ἀντὶ τοῦ ἐραστοῦ τῆς. Τόσῳ τὸ χειρότερον! αὐτὴ τὸ ἠθέλησεν.

Ἡ ἀμαξία ἔστη. Ἡ δεσποινὶς Δορζέρ ἐπρόβαλε τὴν κεφαλὴν διὰ τῆς θυρίδος, ὁ δὲ Μαξιμος, ἐξελθὼν τῆς κρύπτῃς του, ἐπλησίασεν.

— Εἰμ' ἐγώ, εἶπεν. Καλημέρα, κυρία Μαρτινώ. Καλημέρα, Ἀλίκη. Μὴ λυπηθῇς, σὲ παρακαλῶ, καὶ ἄκουσέ με.

Ἡ δεσποινὶς Δορζέρ ἦν κάτωχρος καὶ ἡ παιδαγωγὸς τῆς εἶχεν ὕψος, τὸ ὁποῖον εἰς πᾶσαν ἄλλην περίστασιν θὰ ἐκίνει τὸν γέλωτα τοῦ Μαξίμου.

— Ἐρχεσαι ἐκ μέρους του; εἶπεν ἡ Ἀλίκη συγκεκινημένη. Τὸν εἶδες λοιπόν;

— Ὅχι, εἶπεν ὁ Μαξιμος, προσπαθὼν νὰ λάβῃ ὕψος σοβαρὸν καὶ συμπαθητικόν. Καθὼς σύ, ἐπερίμενα κ' ἐγὼ ὅτι θὰ συναντήσω ἐδῶ τὸν κύριον δὲ Καρνοέλ, διότι ἤθελα νὰ τοῦ ὁμιλήσω· ἀλλὰ δὲν ἐφάνηκε, καὶ οὔτε θὰ φανῇ.

— Θὰ τοῦ συνέβῃ κανὲν δυστύχημα! ἀνέκραξεν ἡ νεᾶνις.

— Ἐγὼ τοῦλάχιστον δὲν ἠξεύρω, ἔχει ὅμως λόγους ἰσχυροὺς νὰ μὴ φαίνεται εἰς τὸν κόσμον. Μ' ἐρώτησες ἂν τὸν εἶδα. Ναί,

τὸν εἶδα, ἀλλὰ δὲν τοῦ μίλησα. Τὸν ἤπρε τὸ μᾶτι μου σήμερα τὸ πρῶτ', εἰς ἓνα ἀμαξί μέσα, λαμπρὸ ἀμαξί, μὲ δύο ἄλογα θαυμασία. . . Κ' ἐκεῖνος μ' εἶδε.

— Καὶ δὲν κατέβηκε νὰ ἔλθῃ πρὸς σέ;

— Δὲν ἐπρόσεξε καὶ δυσηρεστήθη πολὺ, ὅτι μὲ συνήντησε, ἐπειδὴ ἔκαμε νὰ κρυφθῇ εἰς τὸ ἀμαξί του. Σὲ βεβαίῳ δέ, πῶς δὲν εἶχε διόλου ὕψος λυπημένον, ἂν καὶ συ γράφῃ ἐπιστολὰς ἀπειπιστικὰς.

— Μὰ ποῦ νὰ ἐπήγαγε; ἐπιθύρῃζεν ἡ δεσποινὶς Δορζέρ, ὡσεὶ ἐρωτῶσα ἐαυτήν.

— Ποιὸς ξέρει; ἴσως στὸν σιδηροδρόμον.

— Ἀδύνατον; Μοῦ ὠρκίσθη πῶς δὲν θὰ ἐφευγε, χωρὶς νὰ μὲ δῇ.

— Ὁ ἄλλος γινώμην, ἡ καλλιτέρα. . . Θέλεις νὰ σοῦ πῶ τί σκέπτομαι;

— Ναί.

— Τότε λάβε θάρρος. Σκέπτομαι, ὅτι ὁ νέος αὐτός δὲν ἀξίζει νὰ θυσιάσῃς γι' αὐτόν. Δὲν λέγω πῶς εἶνε ἔνοχος αὐτῆς τῆς πράξεως, ἀλλ' ἡ διαγωγή του ἐπιτρέπει ὅλας αὐτὰς τὰς ὑποθέσεις. Τί νὰ σοῦ πῇ κανεὶς γι' ἄνθρωπον, ποῦ ζῇ εἰς τὸ Παρίσι, χωρὶς νὰ τολμᾷ νὰ φαίνεται; Ὁλοι ξεύρομε πῶς ἦτο πτωχός, πρὶν γείνη γραμματεὺς τοῦ θεοῦ. Ποῦ εὐρίσκει καὶ ἐξοδεύει;

Θὰ μοῦ πῇς τὸ ἀμαξί δὲν εἶνε δικό του· ἔστω! ἀλλὰ τίνος εἶνε; Δὲν ἤξευρα ποτέ μου, ὅτι εἶχε φίλους πλουσίους. Καὶ δὲν ἔπιασε βέβαια σχέσεις μὲ ἐκατομμυριούχους, ἀφ' οὗτου ἔχασε τὴν θέσιν του. Ἐπιτρέπεται λοιπόν ν' ἀμφιβάλλῃ κανεὶς, διὰ τὴν αἰφνιδίαν αὐτὴν μεταβολὴν τῆς περιουσίας. Ἀ! νὰ, καὶ ἡ κυρία Μαρτινὼ φαίνεται, ἀπὸ τὴν φυσιογνωμίᾳ τῆς, πῶς εἶνε τῆς αὐτῆς ιδέας.

Ἡ παιδαγωγὸς ἔκρινε καλόν, προσκαλουμένη οὕτως ἐμμέσως ὑπὸ τοῦ Μαξίμου, νὰ ἐκφράσῃ τὴν ιδέαν τῆς.

— Ἀγαπητὴ μου Ἀλίκη, εἶπεν, ὁ ἐξάδελφός σου ἔχει δίκαιον. Συγκατένευσεν νὰ σὲ συνοδεύσω, ἐπειδὴ ἦτο ἄτοπον νὰ ἔλθῃς μόνῃ πρὸς συνέντευξιν μετὰ τοῦ κυρίου δὲ Καρνοέλ, καὶ διότι μοῦ ὑπεσχέθης, ὅτι θὰ τὰ πῇς ὅλα εἰς τὸν πατέρα σου ἀπόψε. Ἐλπίζω ὅμως, ὅτι τὴν ἑφωτίσθης ἀρκετὰ, ὡς πρὸς τὸ ποῖον τοῦ νέου αὐτοῦ, καὶ δὲν θὰ θελήσῃς πλέον νὰ ἐκτεθῇς πρὸς χάριν του. Μεγάλη εἶνε αὐτὴ ἡ ἀφροσύνη ποῦ ἔκανες, καὶ ἐλπίζω νὰ ἦνε καὶ ἡ τελευταία.

Ἡ νεᾶνις δὲν ἤκουεν. Τὴν προσοχὴν τῆς καὶ τὸ βλέμμα τῆς ἐφίστα ἀλληλοδιαδόχως ἀπὸ τοῦ Μαξίμου εἰς τὴν ὁδὸν Μπουλώ, ὅπου οὐδεὶς ἐφαίνετο.

— Ὁρκίσου μου, πῶς τὸν θεωρεῖς ἔνοχον, εἶπε μετὰ μακρὰν σιγὴν.

— Λόγῳ τιμῆς, ἀπεκρίθη ὁ Μαξιμος ἄνευ δισταγμοῦ.

Ἡ Ἀλίκη ὠχρίασεν ἔτι πλεονέκτερον, ἀλλὰ, κυρία τῆς συγκινήσεώς τῆς, εἶπε διὰ φωνῆς σταθερᾶς:

— Ἐπρόφρες τὴν καταδίκην μου, θὰ τὴν ὑποστῶ ὅμως μετὰ θάρρους. Εἶπέ τοῦ Ἰωσήφ νὰ μᾶς πᾶγῃ εἰς τὸ σπίτι.

Ὁ Μαξιμος μὴ ἐλπίζων ὅτι ἡ Ἀλίκη

ἤθελε παραδοθῇ τόσῳ ταχέως, ἔσπευσε νὰ ἐκτελέσῃ τὴν διαταγὴν τῆς, φοβούμενος ὅτι ἤθελε μεταλλάξῃ γνώμην.

— Ἀκουσ' ἐμὲ ἀγαπητὴ μου, τῷ εἶπεν ἐνῶ τὸν ἀπεχαιρέτα, ἂν θέλῃς νὰ ζήσης εὐτυχῆς, ν' ἀκολουθῇς τὰς συμβουλὰς τοῦ πατέρα σου.

Πρὸς δὲ τὸν λαθρεμπορικὸν ἀμαξηλάτην ἀποτεινόμενος:

— Ὅδός Σουρέζης, Ἰωσήφ. Αἱ κυρίαι θέλουν νὰ ἐπιστρέψουν.

Ὁ Ἰωσήφ ὑπήκουσεν οὐδὲν ἐννοῶν ἐξ ὅλων τῶν γενομένων.

— Ἐκαμα καλὴν πρᾶξιν, εἶπε καθ' ἐαυτὸν ὁ Μαξιμος ἀκολουθῶν διὰ τῶν ὀφθαλμῶν τὴν ἀπερχομένην ἀμαξίαν. Τὸ κτύπημα ἦτο καλὸν καὶ ἡ ἐξαδέλφη μου ἱατρεύθη σχεδὸν ἀπὸ ἀσθένειαν, ἡ ὁποία ἐμποροῦσε νὰ γένῃ μακροχρόνιος.

Τώρα ποῦ ἔχω τὴν συνειδησιν ἀναπαυμένην ἀπὸ αὐτὸ τὸ μέρος, ἄς ἀσχοληθῶ καὶ διὰ τὰς ὑποθέσεις μου. Ἡ μελαγχροινὴ τοῦ σκέτιν ἴσως εἶνε ἀκόμη εἰς τὴν λίμνην. Ἀς τρέξω λοιπόν.

Καὶ πράγματι ἔτρεξεν.

Ἀλλ' οὐδ' ἡ κυρία Σερζὰν ἦτο ἐκεῖ, οὐδ' ἡ κόμησας.

Ὁ Μαξιμος σὰν βρεγμένη γάτα ἠναγκάσθη νὰ ἐπιστρέψῃ ἀπρακτος ἐκ τῆς θήρας τῶν ὠρκίων γυναικῶν καὶ τὸ σπουδαιότερον πεζῇ, μέχρι τῆς θριαμβικῆς ἀψιδος.

Τῇ ἡμέρᾳ ἐκείνῃ ἡ ἀρετὴ του δὲν ἀντημεψήθη.

Ἔπεται συνέχεια. Αἰσῶπος

Λήξαντος τὴν 31^{ην} Ὀκτωβρίου τοῦ Γ' ἔτους τῶν «Ἐκλεκτῶν Μυθιστορημάτων», ὅσοι τῶν κκ. Συνδρομητῶν μας ἐπιθυμοῦσι νὰ ἐξακολουθήσωσιν ὡς τοιοῦτοι καὶ κατὰ τὸ Δ' ἔτος παρακαλοῦνται ν' ἀποστείλωσι τὴν συνδρομὴν των, καθότι διακόπτεται ἡ ἀποστολὴ τοῦ φύλλου εἰς πάντα μὴ προπληρώσοντα.

ΣΥΓΧΡΟΝΟΣ ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΚΟΙΝΩΝΙΑ

ΓΡΗΓΟΡΙΟΥ Δ. ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΥ

ΑΝΘΡΩΠΟΣ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ

[Συνέχεια]

» Δὲν περιωρίσθην εἰς τὴν πληρωμὴν τῶν χρεῶν τοῦ υἱοῦ σου. Ὑποθέσας δικαίως ὅτι ὁ δραπετής καὶ ἄλλοι θὰ ἐδύνατο νὰ διαπράξῃ τοιαῦτα αἰσχρὰ, ἄνευ ἐλπίδος σωτηρίας, ἐτηλεγράφησα ἀμέσως δεξιᾷ καὶ ἀριστερᾷ νὰ συλληφθῇ ἐπ' ὀνόματι τῆς ἐλληνικῆς Πρεσβείας ὁ κόμης Λέων Ρόδιος, οὗτινος ἐδίδον ἀκριβῆ χαρακτηριστικά. Τὴν ἐπομένην τῷ ὄντι ἤχθη δέσμιος ἐκ Μασσαλίας εἰς Παρισίους, καὶ μοι παρεδόθη.

» Ἀκόμη εἶχε τὸ θάρρος νὰ με προσβλέπῃ ὑψύχην καὶ ἀγέρωχος. — Κύριε, τῷ εἶπον ἀπαθῶς, ἡ φυγὴ σας δὲν σας ἐχρησίμευσε· συνελήφθητε, διότι χρεωστεῖτε 100,000 φράγκα· θὰ μείνετε ἐδῶ εἰς πε-